

בשערי ארמונו ביפו, הספיק שחקן צרפתי מסויים, אם זכור לכם — אחד **דניאל ז'לין** — לקבל התקפת-לב בברועותיה של אשתו של דוב, הלא היא **פרדריקה סגל**.

„אז מה דעתך על מה שקרה בין פרדי ז'לין? לא יכולתי ל... התאפק מלשאול אותו שנייה לפני שאמרת לי שלום.

„לא איכפת לי בכ... לל, כך נאום הגבר. למען הדין — כבר 13 שנה שלא איכפת לי. אני דוגל בפיתגס האסקימוסי הנוודי; אם אתה משאל את הסי... כיון שלך, היא חוזרת אליך קהה. אם אתה משאל את אשתך — היא חוזרת עם לחיים וורודות. אז מה איכפת לי שלפרדי יש לחיים וורודות תמיד?”

די הגיוני, כשאתה בא לחשוב על זה מהי זווית האסקימוסית.

ברור גם, בהמשך לאותו קו הגיון, מדוע, כאשר צילצל ז'לין מ"בית החולים, והיה זה דוב שענה לסלפון, הדי מין דוב את ז'לין לבוא להחלים בביתם.

בהחלט הגיוני. בי תנאי כמובן, שאתה חושב כמו אסקימוס.

פרדי ודוב סגל

רחל מדחלת על כל העולם

חובבים - החוצה

לכל הרוחות

השטות האחרונה ששלחו החובבים על פני המים היתה **שחנה בן-ארי**, מעובי דות קול-ישראל הבכירות. עומדת לנסוע לארצות-הברית מפני שהיא לא מוכנה להיות בארץ אם וכשיפתח משפטן של בעלה, במאי הבימה **אברהם ניניו**, ש- הוא אחד החשודים בעסקי הפינגסים המי- פוקפקים של כמה מוהתיקי הבימה.

אם כן: בבב"ת. כלומר — לא דובים ולא יער: חנה, מנהלת מחלקת חינוך, הסברה ומדע בקול-ישראל, כבר קבעה את הנסיעה הזאת לפני כשנה, כשפגו אליה מטעם המחלקה לנוער ולחלוץ של הסוכי- נות. אחרי שזה נקבע, אי-אפשר היה כבר לבטל עכשיו את הנסיעה. חנה, אשתו של ניניו מזה 19 שנה — לאחר שהיתה תלמידתו בחוג לדרמה בגימנסיה הרצליה — תצא לדרכה כמתוכנן, ומקווה שבעלה יבוא בעקבותיה. „למעשה, לא הושלם אפילו כתבי-האישום נגדו“ היא מספרת. שיבוא, שיבוא. במהירה בימינו ונאמר אמן.

אם יש משהו שאני לא סובלת, זה את כל הרכלנים והרכלניות החובבים האלה, שלא יודעים על מה הם מדברים. למה לעזעול שלא ישאירו את המלאכה לי בעלות מקצוע, הא?

אברהם ניניו

ילד

ראשון

במשפחה

תלמה ופיטר פריי

טוב, זאת לא רכילות, זה סתם סיפור יפה: תלמה רובי נכנסה להריון.

מה? מי זאת תלמה רובי? שלא נדע, בורים שכמותכם. תלמה היא לא אחרת מאשר אשתו של **פיטר פריי**. היא אשתו השנייה, והיא בת 46, קח או תן שנה, ופיטר עצמו הוא בן חמישים ומשהו, קח או תן שנתיים, וזה יהיה הילד הראשון שלהם מנישואיהם אלה.

כן ירבו, שובבים שכמותכם.

המומחה לחזיות -

שושביו בחתונה?

הסיפור עצמו, איך ישבה השחקנית **שרית ישי** בחוף אילת, ואיך הפכה קורבן להתקפתו הנמרצת של יגאל גולן, ראש מחלקת המו- סר — סליחה, המפקד — של משטרת אילת, שראה שהיא לא לובשת חזייה מתחת לחולצה — סיפור דרמטי זה הפך כבר מזמן לנחלת ההיסטוריה. מה שנשאר פתוח, באותו חווייה מזעזעת חזיות, היא השאלה: מה בדיוק עשתה שרית באילת?

או. או אם אתם שואלים, אענה לכם.

הכל התחיל בכישלון המונומנטלי של דני דגן, „אדוני השופט“, לפני שנה וחצי. הקהל זוכר את ההצגה, — אלה מתוכו שעוד לא הצליחו למחוק מראשם את האסון — כאסון. דני עצמו — זוכר אותה כאסון. ורק שרית זוכרת אותה ככרכה.

למה? הכל בגלל שבאחת ההצגות, ניגש אליה צעיר חביב, אמר לה שקוראים לו מיכה שרפשטיין — אבל שלפעמים הוא בא גם לבד, בלי שקוראים לו, כמו הפעם לדוגמה — ושהוא רוצה להביא בפניה את רחשי ליבו, עד כמה נהנה — לא, לא מההצגה עצמה, לא צריך להגזים — אלא ממשחקה שלה.

ברור שאחרי התחלה אורגינלית כזו, לא ארכו הימים והלילות, ושרית עברה להתגורר בבית החבר שלה. מיכה, כמובן, אלא מי?

וכך עברו הימים, חלפו הלילות — כשלפתע זכה מיכה בהצעת חייו: תפקיד בסרט „דון קארלוס“ שהוטרט באילת. ואיזה תפקיד! שרית, קיצרת-הרוח, מיהרה בעקבותיו לדרום הפרוע, לראות במו עיניה את הצלחתו של החבר שלה.

ומה קרה לה במקום הזה, אתם הלא כבר יודעים.

מה שאתם לא יודעים: שהחוייה המזעזעת גרמה לשניים להגיע לכלל החלטה. ובחודש הבא הם מתחתנים.

ואני מתה רק לדעת אם הם יזמינו את יגאל גולן כשושבין.

חתונה

בלי דיין -

לא הולך

תשמעו, לא צריך סקרים, לא צריך מחקר דעת-הקהל — לא צריך בטיח. צריך ללכת לחתונות, ואז יודעים הכל.

למשל: מי יותר חשוב: **משה דיין** או **עזר וייצמן**? דיין, לידיעתכם.

איך יודעים? פשוט מאוד: ביום רביעי שעבר, בגן-האורנים שבגני-התערוכה ב" תל-אביב, עמדו 700 אורחים, לא כולל החתן והכלה, וחיכו. בין ה-700 היו **מוטי הוד**, **חיים למקוב**, ומי לא. אפילו **עזר וייצמן** בא, ואפילו הלך. אבל כלום לא עזר. החתונה לא זזה.

והיא זזה, רק כשהגיע האים החשוב מכולם — באיחור של כמעט שעה — **דיין**.

אז ניצבו החתן — הלא הוא האברך **מוישה פרנסים** (28), בנו של מנהל מטעדת אולימפיה, והכלה — הלא היא האברכית **ליאורה וולפדה**, בתו של בעל חנות מדים — אל מתחת לחופה, וכל הנוכחים החזילו לשחק אותה.

במזל טוב, ילדים. לפחות בגדים ואוכל לא יחסר לכם, כנראה.